

къмъ него, като го замолихъ срещу 10% печалба да ми посрѣдничу при тази търговия. Съ други думи, азъ наумихъ да стана доставчикъ на нѣкои князе.

Вилиямъ се засмѣ само и махна съ ржка.

На другия день го повикахъ по телефона и го запитахъ, какво стана съ нашата сдѣлка. Азъ наумихъ вече съ какви стоки ще търгувамъ.

Той пакъ се изсмѣ и, безъ да ми отговори, затвори телефона. Следъ обѣдъ го повикахъ пакъ. Увеличихъ и процента на печалбата, но той като че ли не искаше и да знае. На следния день го потърсихъ пакъ, но не го намѣрихъ въ къщи. Най-после решихъ да го потърся лично. Нѣмаше го. Поискахъ да науча отъ слугата му, где мога да го намѣря, но проклетиятъ му индусъ не си отвори устата. Три дни следъ това го потърсихъ пакъ. Той още не бѣ се върналъ.

На излизане отъ дома му срещнахъ единъ отъ слугитѣ и, следъ голѣми увещания, той ми каза, че господарьтъ му заминалъ на ловъ, заедно съ единъ високопоставенъ индусъ. Градчето, за кждето бѣ заминалъ той, се намираше доста далечъ.

На другия день азъ бѣхъ вече въ влака. Бѣше ужасно горещо. Въ Индия се пжтува доста удобно и добре, защото вагонитѣ се охлаждатъ по изкуственъ начинъ. Най-после, следъ 16 часа пжтуване, стигнахъ до градчето, за кждето се бѣ запжтилъ моя приятель. Тамъ се запознахъ съ единъ туземенъ офицеръ, отъ когото научихъ, че Вилиямъ отпжтувалъ за едно село, двадесетъ и нѣколко километри далечъ отъ градчето, гдето се появилъ единъ тигъръ, който правѣлъ голѣми пакости на населението. Той ми даде единъ войникъ да ме придружава, като ме посъветва да не трѣгвамъ безъ оржие, и ми предложи своята пушка.

За тигри и ловъ на тигри се пише много. Дългогодишното ми прекарване въ Индия ме бѣ убедило, че